ВИДО

Са датумима и баш не баратам најбоље, али за овај сам сигуран да је 1. септембар 2008. године. Тог дана је почело нешто за мене сасвим ново, тада сам кренуо у први разред гимназије. Баш тог првог дана у распореду поред осталих часова био је и час из матерњег језика. На том уводном часу професор нас је упутио са лектиром коју ћемо читати током школске године, а мени је онако у ушима остао један наслов, била је то *Одисеја*. И тих дана, као и данас пет година касније гајим велику љубав према историји и митологији, па вероватно због тога ми је ово дело било омиљено из тог опуса.

Вероватно имате недоумицу у каквој вези стоје Одисеј и тема овог рада? До саме везе сам дошао баш размишљајући о самој теми. Надам се да није потребно говорити неке опште ствари Одисеју, па ћу с тога одмах прећи на ствар. Читајући само дело један одељак ми се посебно свидео и остао у памћењу вероватно за сва времена.

Изморени након дугих путешествија морем где су били суочени са разним неприликама и препрекама, већ надомак свог коначног циља, острва Итаке, Одисеј и његови саборци су доживели још једну неприлику. Били су суочени са страшном буром која их је у потпуности уништила и избацила на острво, које носи име по нимфи Коркири. На самом острву је владао Алкиној, феачански краљ, чијег се двора врата била широм отворена за тројанске јунаке, па тако током њиховог боравка на самом острву пружена им је потребна помоћ. Захваљујући самом краљу али и његовим поданицима обезбеђена им је храна, нова одела, а захваљујући феачанским витезовима опремљен им је и брод, како би успели да се коначно врате на Итаку.

Овај Одисејев боравак на Коркири или на острву данас познатом по имену Крф, неодољиво подсећа на догађај који се одвио скоро тридесет векова након што је Хомер забележио причу о свом јунаку. Међутим сада, када то више није легенда већ заправо стваран догађај, ствари су мало различите. Тај храбри херој једног рата више није један човек, то је сада један народ, српски народ. Ови хероји су након својих победа равних митској победи под Тројом, морали да се повлаче и напусте своју отаџбину са једним циљем сличним Одисејевим, а то је повратак у отаџбину. Место краља Алкинoја и феачана сада заузимају неки други народи, у српској историји познати под именом савезници. Опет се на овом острву нашао неко коме је помоћ била неопходна, неко ко је

био исцрпљен дугим путовањем преко сада нешто другачијег рељефа и по нешто другачијој клими него хеленски јунаци. Опет су се на делу показали грађани Острва спаса, српској војсци је сада додељења преко потрабна лекаркса помоћ, храна и одећа. Међутим за разлику од романтичарског духа у Хомеровом делу, прича Срба је то била мало суровија. Острво спаса је убрзо добило и свог супарника, Острво смрти, како су га Солунци називали. Острво Видо и његове обале ће остати у српској историји упамћене као највећа гробница српског народа измученог тешким преласком Албаније, током којег су као и Одисеј били суочени са разним препрекама и изложени разним опасностима, чији резултат је био страшан.

Поред и свих мука које су их задесиле и на острвима Спаса и Смрти, хероји Великог рата су успели да током боравка на острву обнове своју снагу и уз помоћ Коркирана крену ка свом циљу, ка својој отаџбини, где их чека она истинска љубав. Док је Хомеровог јунака у отаџбини чекала лепа Пенелопа, одолевајући бројним просцима, нашег јунака је тамо далеко чекала Србија.

Шапић Филип

Крагујевац